

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, bytem Lamačova 838/22, Praha 5 - Hlubočepy, zast. JUDr. Tomášem Sirovátkem, advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Povodí Vltavy s. p., závod Dolní Vltava 1, se sídlem Grafická 36, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2012, č. j. 10 A 94/2011 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 9. 2011, č. j. OREG 31274/2011/vano (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil územní rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 6. 5. 2011, č. j. výst/453941688/0/2010/Še – 8/ÚŘZS/Rozh, kterým bylo podle § 81 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), rozhodnuto o změně stavby – stavební úpravy rekreační chaty ev. č. 3 na pozemku st. p.č. 111 v k.ú. Vojníkov. Stavební úprava

spočívala v nahrazení stávající pultové střechy střechou stanovou (navýšení oproti stávajícímu stavu o 1,15 m) a stavebních úpravách objektu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se v daném případě z hlediska stavebního zákona jedná o nástavbu a stavební úpravu stávajícího objektu v podobě realizace stanové střechy a úpravami stěny směřující k nemovitosti žalobce, přičemž počet oken v této stěně zůstane stejný. Žalovaný uvedl, že obec Vojníkov nemá pro své území schválen územní plán a že tudíž nejsou stanoveny žádné regulativy pro stavby rekreačních objektů v dané lokalitě. Předmětná stavba byla povolena v roce 1972 tehdejším ONV Písek a byla pravomocně zkolaudována v roce 2002. Žalovaný přisvědčil námitkám žalobce o postavení stavby s odchylkami oproti schválené projektové dokumentaci; kolaudační řízení však bylo spojeno s řízením o změně stavby a v rozsahu této změny byla stavba rovněž zkolaudována. K námitce zastínění nemovitostí žalobce žalovaný odkázal na světlotechnickou studii zadanou stavebníkem, která zastínění vylučovala. Námitky stínění dle žalovaného nepřekračovaly pravomoc stavebního úřadu, neboť šlo o námitky územně technického či stavebně technického charakteru. Ve vztahu ke zhoršení výhledových poměrů žalovaný dospěl k závěru, že žalobce za současně situace pouze vidí navýšení odvodu spalin instalované na komínu stavebníka, neboť u hranice svého pozemku má osázeny vzrostlé túje; po realizaci stanové střechy ze svého objektu uvidí vrchol střechy. Realizací stavby žalobce nebude zasažen na svých právech nad míru přiměřenou poměrům, protože změna stavby zapadá do stávající zástavby dané lokality. Námitku výrazného odlišení této chaty od okolní zástavby žalovaný odmítl s odkazem na absenci závazných regulativů pro danou oblast. Odstup mezi chatami žalovaný shledal za souladný s prováděcí vyhláškou. Stavební úpravy týkající se oken podle žalovaného nezpůsobí znehodnocení nemovitosti žalobce, neboť i za současného stavu chata má tři okna směrem k nemovitosti žalobce; tato námitka navíc nebyla žalobcem blíže rozvedena a konkrétněji doložena.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 2. 11. 2011, v níž tvrdil, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami uplatněnými v odvolání. Žalobce souhlasil s tím, že stavba chaty na parcele st. č. 111 byla v minulosti povolena, nicméně v roce 1975 ONV v Písku tehdejší stavebníky vyzval ke změně této stavby, což nebylo dodrženo. O vydání kolaudačního rozhodnutí se žalobce poprvé dozvěděl až z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost nadto potvrzuje závěr žalobce, že chata byla postavena v rozporu se stavebními předpisy, tudíž by nemělo být ani nyní umožněno další rozšiřování stavby, která byla postavena v rozporu se stavebním povolením a žadatel úprav proto nemůže mít práva nabytá v dobré víře. Zřízením oken směrem k nemovitosti žalobce dojde podle názoru žalobce k výraznému zhoršení existujícího stavu. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že by stavební úpravy nezastínily jeho nemovitosti, protože zastiňovací studie předložená žadatelem vychází z účelově nastavených parametrů; správní orgány proto měly zadat vypracování nezávislého znaleckého posudku a provést šetření na místě. Také výhledové poměry měly být správními orgány řešeny vypracováním nezávislé studie. Žalobce tvrdil, že stavba se již v současné podobě vymyká okolní zástavbě, přičemž vyhověním žádosti dojde k dalšímu zhoršení tohoto stavu. Stavba svou výškou a objemem přesahuje na sousední pozemek. Přestože obec Vojníkov nemá pro své území schválen územní plán, dovozuje žalobce povinnost správních orgánů dbát o urbanistickou koncepci podle stavebního zákona. Stavební úřad podle žalobce v neposlední řadě porušil ustanovení § 76 odst. 2 stavebního

zákona, protože nevzal v potaz, že stavební úprava není šetrná k zájmům vlastníků sousedních pozemků. Žalobce se rovněž dovolává přípisu ONV v Písku ze dne 26. 11. 1971 o tom, že stavba je na hranici zátopové oblasti, tudíž maximální výška stavby by měla v nejvyšším bodě činit maximálně 280 cm a odstupovová vzdálenost více než 10 metrů; správní orgány přitom odstupovou vzdálenost blíže ji nezkoumaly, pouze se spokojily s výpisem z katastru. Žalobce na závěr uvedl, že již současný stav není vyhovující a že považuje jakékoli změny poměrů za nevhodné a necitlivé. Žalobce poukazoval na to, že v minulosti svá práva v příslušných řízení vždy uplatňoval, ale že nebyl účastníkem kolaudačního řízení.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 28. 11. 2011, v němž tvrdil, že se vypořádal se všemi námitkami žalobce, přičemž se vyjadřoval i k odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný zdůrazňoval, že předmětem řízení bylo povolení změny již dokončené stavby, která byla v roce 2002 pravomocně v souladu s tehdejšími předpisy zkolaudována; samotný fakt, že stavba byla postavena předchůdcem nynějšího žadatele s odchylkami oproti schválené projektové dokumentaci, je podle žalovaného irelevantní. Z předložených podkladů žalovanému vyplývá, že stavba žadatele nedozná změn, pokud se týče zastavěné plochy a vzájemných odstupů od sousedních objektů. Současný stav je dle žalovaného takový, že v předmětné chatě se na straně přiléhající k nemovitostem žalobce nachází 3 okna; tento počet bude i po rekonstrukci zachován. Žalovaný poukazuje na to, že po rekonstrukci budou okna náležet k nebytovým prostorám, tudíž nemůže dojít ke zhoršení stávajícího stavu. Jelikož se nemění odstupy mezi sousedními stavbami, neposuzoval žalovaný splnění podmínek § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalovaný nesouhlasí se závěry žalobce o účelovosti parametrů světlotechnické studie. Realizací přestavby rovněž nedojde podle závěru žalovaného k výraznému zhoršení stávajícího výhledu z nemovitostí žalobce. Jelikož daná lokalita není regulována územním plánem, nejsou stanovena závazná kritéria a požadavky pro vzhled stavby; v takovém případě stavební úřad věc posuzuje pouze s ohledem na platné předpisy, jejichž podmínky žadatel podle žalovaného splnil. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce si nemůže osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jeho sousedství s odkazem na její nevhodnost. Odkaz na přípis ONV z 26. 11. 1971 hodnotí žalovaný jako nepodložené tvrzení, neboť stávající vzájemné odstupy staveb se nijak měnit nebudou. Tvrzení žalobce o snížení ceny jeho nemovitosti nepovažoval žalovaný za důvodné, neboť není ničím podložené.

[4] Krajský soud v Českých Budějovicích ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 22. 2. 2012, č. j. 10 A 94/2011 – 46, kterým žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky, přičemž poukázal na to, že žalobce konkrétně nespecifikoval, ke kterým odvolacím námitkám se žalovaný opomněl vyjádřit. Krajský soud dospěl k závěru, že v územním řízení je věcí stavebníka, aby doložil svou žádost o vydání územního rozhodnutí patřičnými doklady, proto jej stavební úřad správně vyzval k doložení stanoviska Povodí Vltavy a studie zastínění sousední nemovitosti. Správní orgán proto neměl povinnost pořizovat další znalecké posudky týkající se zastínění nebo geodetického zaměření. Krajský soud nesouhlasil s názorem žalobce ohledně obcházení stavebních předpisů, neboť předmětná stavba byla řádně zkouladována na základě rozhodnutí z roku 2002; nadto se soud ani žalovaný touto otázkou nemohli zabývat, protože předmětem řízení je posouzení rozhodnutí týkající změny stavby v podobě

navýšení chaty a souvisejících úprav. Ze správního spisu soud vzal za prokázané, že rekreační chata po realizaci změny stavby nedozná změn, pokud se jedná o zastavěnou plochu a vzájemné odstupy sousedících objektů; změny oken směřující k nemovitosti žalobce se nebudou týkat jejich počtu, nadto po změně budou okna pouze z nebytových prostor. Za takového skutkového stavu krajský soud souhlasil se závěrem žalovaného, že tato změna nemůže zhoršit stávající stav a nebude mít vliv na hodnotu nemovitostí ve vlastnictví žalobce. Důvod pro vydání územního rozhodnutí proto krajský soud spatřuje v tom, že žadatel požadoval navýšení objektu o 1,15 m v důsledku realizace stanové střechy; provedení dispozičních změn v objektu, po jejichž provedení bude stěna směřující k objektu žalobce opatřena opět třemi okny, není důvodem pro vydání územního rozhodnutí. Soud shledal požadavek na odstup mezi stavbami pro rodinnou rekreaci splněným, neboť zákonný minimální odstup je 10 m. Ve vztahu k námitce zastínění krajský soud odkázal na světlotechnickou studii zpracovanou autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, která jakékoli pochyby v tomto směru podle krajského soudu vylučuje. Z důvodu značné odstupové vzdálenosti a stávající zástavby krajský soud dospěl k závěru, že rovněž nedojde k podstatné změně výhledových možností, zvláště když mezi stavbami rostou vysoké túje. Soud se rovněž neztotožnil s námitkami žalobce ohledně údajného přesahu stavby, neboť chata přesahuje pouze na pozemky ve vlastnictví Povodí Vltavy s.p., které se proti ní ale nebrání. Jelikož není v dané lokalitě územní plán, nejsou pro vzhled stavby stanovena závazná kritéria; stavební úřad proto podle krajského soudu zkoumá pouze splnění zákonných hledisek, což se v posuzovaném případě stalo. Žalovaný podle závěru soudu věc dostatečně posoudil v souladu s ustanovením § 18 stavebního zákona. Změna předmětné chaty spočívající v navýšení stavby nezpůsobí významnou změnu výhledových poměrů, proto soud dospěl k závěru, že takováto stavba je šetrná i k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb; změna stavby se nadto ani nevymyká sousedním stavbám. Krajský soud nevyhodnotil požadavek žalobce na provedení místního šetření a prověření odstupové vzdálenosti jako důvodný, protože obě stavby byly zaměřeny geodetem, přičemž tyto údaje sloužily jako podklad pro katastrální mapu, z níž žalovaný vycházel. Návrhu žalobce na provedení dalších důkazů soud nevyhověl, protože je shledal nadbytečnými s ohledem na dostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným. K údajnému snížení hodnoty nemovitosti žalobce soud uvedl, že se jedná o ničím nepodložené a nekonkrétní tvrzení s ohledem na charakter zástavby v dané lokalitě.

[5] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2012, č. j. 10 A 94/2011 – 46, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel vytýkal krajskému soudu závěr, že stěžovatel v žalobě neuvedl, které jeho odvolací námitky nebyly vypořádány. Stěžovatel popsal průběh výstavby předmětné chaty a způsob, jakým byla zlegalizována, přičemž zdůraznil, že nevěděl o kolaudačním rozhodnutí z roku 2002. Stěžovatel poukazoval na kolaudační rozhodnutí z roku 2002, z jehož obsahu dovozoval, že dokládá skutečnost protiprávního postavení chaty. Stěžovatel se dovolával toho, že realizace změny znamená podstatné zvětšení stavby, která již nyní se svou velikostí vymyká z okolní zástavby. S ohledem na to, že obec Vojníkov nemá územní plán, bylo věcí stavebního úřadu, aby v takovém případě zvláště citlivě posuzoval prostorové uspořádání svěřeného území a celkovou urbanistickou koncepci. Stěžovatel tvrdil, že dojde nejen ke zvětšení objemu střechy, ale i půdorysu v rozsahu plánovaného zateplení.

Stěžovatel proto dovozoval, že pokud byla chata v minulosti postavena v rozporu se stavebními předpisy, tím spíše nelze nyní povolit její další podstatné zvětšení. Stavebník se v takovém případě nemůže podle názoru stěžovatele dovolávat ochrany své dobré víry, protože ji nemá. Stěžovatel setrval na stanovisku, že správní orgány se měly důsledněji zabývat kritérii obsaženými v ustanovení § 18 stavebního zákona, a to i když obec Vojníkov nemá přijatý územní plán. Stavebníkem navrhovaná změna chaty není šetrná ke stěžovatelovým zájmům a citlivá ve vztahu k okolnímu prostředí. Stěžovatel opakovaně zdůrazňoval, že měla být provedena nezávislá studie oslunění sousedních nemovitostí a stavební úřad měl přistoupit k místnímu šetření. Výhledové poměry jsou dle stěžovatele objektivně určitelné, proto stěžovatel navrhoval provedení nezávislé studie posuzující výhledové poměry. Zřízením oken v obvodovém zdivu směřujícím na stěžovatelovy pozemky dojde podle jeho názoru ke znehodnocení těchto nemovitostí. Stěžovatel s ohledem na skutkové okolnosti případu tvrdil, že jakákoli změna stávajících poměrů je nevhodná a necitlivá k dané lokalitě, neboť již stávající stav není dle stěžovatele vyhovující.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřil podáním ze dne 26. 4. 2012, v němž poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis. Rozsudek krajského soudu považoval za zákonný a věcně správný.

[7] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 2. 5. 2012, ve kterém souhlasila s napadeným rozhodnutím a rozsudkem krajského soudu.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[8] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné posouzení věci a vady řízení před správním orgánem. Stěžovatel ale fakticky uplatnil rovněž kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47). Nejvyšší správní soud proto rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích přezkoumal podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„vady řízení spočívající v tom,*

že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost." Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*"

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] K namítanému nedostatečnému vypořádání se s žalobními body Nejvyšší správní soud uvádí, že touto argumentací se stěžovatel dovolává kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[13] „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*"

[14] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud souhlasí s obecným závěrem krajského soudu, že napadené rozhodnutí se dostatečně a srozumitelně vypořádalo se všemi odvolacími námitkami uplatněnými stěžovatelem v odvolání. Rovněž Nejvyššímu správnímu soudu není z žalobní ani z kasační argumentace zřejmé, které námitky stěžovatele nebyly žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádány, neboť ten zůstal pouze u zcela obecného tvrzení nevypořádání odvolacích námitek; přičemž ani v kasační stížnosti stěžovatel konkrétně nespecifikoval, které námitky žalovaný zcela opomněl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádat, resp. které námitky podle názoru stěžovatele žalovaný nedostatečně vypořádal. To, že námitkám stěžovatele žalovaný nevyhověl a jeho argumentaci nepřisvědčil (s čímž stěžovatel fakticky

nesouhlasí), nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ale může způsobovat jeho nezákonnost, resp. věcnou nesprávnost, což se ale v posuzovaném případě podle názoru Nejvyššího správního soudu nestalo.

[15] K argumentaci stěžovatele poukazující na obcházení stavebních předpisů, které dovozuje z toho, že předmětná stavba byla v minulosti postavena v rozporu s tehdejšími povoleními, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato argumentace – jak správně konstatoval krajský soud – se zcela míjí s předmětem žalobního řízení, kterým stěžovatel učinil přezkum územního rozhodnutí o změně stavby podle ustanovení § 81 stavebního zákona vydaného na základě žádosti z roku 2010. Žalovaný a prvostupňový stavební úřad vycházeli z toho, že užívání stavby chaty bylo povoleno kolaudačním rozhodnutím Městského úřadu Písek ze dne 2. 4. 2002, č. j. Výst/863/0/2002/Še.KOLA-Kola, jež podle doložky nabylo právní moci dne 20. 4. 2002. Nepodstatné odchylky oproti dokumentaci dle stavebního povolení z 19. 7. 1972 stavební úřad povolil stejným rozhodnutím v řízení o změně stavby spojeném s kolaudačním řízením podle § 81 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Toto rozhodnutí však nebylo předmětem řízení před správními orgány, a stěžovatel jej ani nezpochybnil ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118. Správní soudy se za dané procesní situace nemohou vyjadřovat ke správním rozhodnutím, jež nejsou napadena správní žalobou (ledaže by trpěla vadou nicotnosti, což v posuzovaném případě stěžovatel nenamítá a Nejvyšší správní soud nadto důvody pro prohlášení tohoto rozhodnutí z roku 2002 za nicotné nenachází) a jež nejsou podkladovým rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., a nemohou se proto vyjadřovat k tomu, zda byl stavebník v dobré víře či nikoli, protože musí vycházet z tohoto pravomocného správního rozhodnutí.

[16] Dovolává-li se stěžovatel narušení současného stavu dané lokality, Nejvyšší správní soud tyto obavy nesdílí. Jak totiž vyplývá z napadeného rozhodnutí, jedná se s ohledem na okolnosti případu pouze o menší změny stávající stavby spočívající v jejím navýšení o 1,15 m a úpravy vnitřních dispozic. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že úpravy vnitřních dispozic, byť by na ně navazovaly vnější úpravy v podobě změny uspořádání oken, nemohou zásadně představovat takový zásah do okolní zástavby, který by takovou úpravu nedovoloval. S ohledem na zhuštěnou zástavbu a osázení vzrostlými tújemi mezi stavbou stěžovatele a povolovanou změnu stavby Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že navrhovaná změna se stane integrální součástí dané lokality, která rovněž nebude podstatně rušit stěžovatele, neboť jak vyplývá z místních souvislostí, bude stěžovatel vidět pouze vrchol stavby (a to nově zvýšenou střechu), přičemž v současné době vidí pouze navýšení odvodu spalin instalované na komínu stavebníka.

[17] Provedení této změny (zejm. navýšení stavby změnou střechy o 1,15m), která s ohledem na okolnosti případu podstatně nezhorší výhled stěžovatele, podle názoru Nejvyšší správního soudu nenaruší předmětnou lokalitu, která slouží jako chatová oblast. Stěžovatel nadto v tomto směru zůstává pouze u obecných tvrzení ohledně toho, že se navrhovaná stavba svou velikostí vymyká současné zástavbě, přičemž ale nedokládá, v čem konkrétně se stávající zástavba od navrhované stavby liší, případně v čem se bude lišit po realizaci navrhované změny. Stěžovatel si v tomto směru podle názoru Nejvyššího správního soudu nadto protiřečí, neboť na jedné straně hovoří o narušení stávající zástavby

coby správném měřítku pro posouzení věci, na druhé straně konstatuje, že již současná zástavba je nevyhovující. Z takovéto argumentace Nejvyššímu správnímu soudu plyne závěr, že jakákoli úprava by stěžovatelem nebyla přijata s tím, že změna je nevyhovující s ohledem na určitou část současné zástavby.

[18] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že stavební úřad je povinen při územním rozhodování postupovat podle § 90 písm. b) stavebního zákona v souladu s cíli a úkoly územního plánování podle ustanovení § 18 a násl. stavebního zákona, z citovaných ustanovení stavebního zákona však Nejvyššímu správnímu soudu nijak nevyplývá, že by stavebník nemohl provést navrhovanou změnu. Jak totiž správně vysvětlil krajský soud, pokud daná lokalita není regulována územním nebo regulačním plánem, které by podrobně upravily meze stavební činnosti, nelze z citovaných ustanovení vyvodit zákaz realizovat navrhovanou stavbu. Pokud orgány územního plánování nepřijaly pro danou lokalitu územní plán, resp. regulační plán, jež by obsahovaly podrobnou úpravu ohledně možných staveb v podobě maximálních vnějších rozměrů a jejich tvarů, nelze stavebnímu úřadu ukládat, aby rozhodoval podle neexistující koncepce výstavby daného území, a to zejm. za situace, kdy je stávající zástavba v dané lokalitě značně nejednotná, tudíž poměry dané lokality nejsou ucelené.

[19] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s argumentací stěžovatele dovolávající se nesprávné světlotechnické studie, neprovedení místního šetření, nevypracování znaleckého posudku ohledně výhledových poměrů. Jak správně uvedl krajský soud, světlotechnická studie byla vypracována autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby Ing. V. H., která vyvrátila jakékoli pochybnosti o negativním vlivu navrhované změny na stěžovatelovu stavbu. Tyto jednoznačné závěry autorizovaného inženýra podle názoru Nejvyššího správního soudu nemůže zpochybnit ničím nepodložené a nekonkretizované tvrzení o účelově nastavených parametrech.

[20] Jak vyplývá ze správního spisu, jehož obsahem je i fotodokumentace zachycující chaty stavebníka a stěžovatele, byla stavebnímu úřadu známa situace v dané lokalitě. Na základě těchto znalostí dospěly správní orgány k závěru, že navýšení stavby změnou konstrukce střechy o 1,15 m za situace, kdy mezi nemovitostmi stavebníka a stěžovatele jsou vzrostlé túje a odstupová vzdálenost bude činit nejméně 10 m a od stávajícího stavu se nijak nezmění, nezpůsobí podstatnou změnu výhledových poměrů ze stěžovatelovy nemovitosti, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Negativní zásah do práv stěžovatele odůvodňující nepovolení navrhované stavby by představovala taková změna stavby, pokud by se odstupová vzdálenost mezi stavbami značně zkrátila a pokud by výhled z nemovitosti stěžovatele byl značně omezen – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012 – 113. O takový případ se však zde zjevně nejedná, neboť navrhovaná změna je pouze menšího charakteru. Vypracování znaleckého posudku za účelem posouzení těchto výhledových poměrů, které stavebnímu úřadu je seznatelné s ohledem na znalost místních poměrů a navrhované změny, by bylo zjevně nadbytečné.

[21] Stejný závěr Nejvyšší správní soud zaujímá ve vztahu k tvrzení stěžovatele o zásahu do jeho práv zřízením oken v obvodovém zdivu směřujícím k nemovitosti stěžovatele. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že za stávajícího stavu se na této straně již nachází stejný

počet oken a že tudíž dojde pouze k jejich výměně, nikoli ke zřízení dalších oken. Nadto je nutno poukázat na to, že mezi stavbami se nacházejí vzrostlé túje, které způsobují, že z nemovitosti stěžovatele nebude možné na tato nová okna vidět a že z těchto oken, která budou nově náležet k nebytovým prostorám, nebude vidět na stavbu stěžovatele. Navrhovaná výměna oken se proto do práv stěžovatele oproti stávajícímu stavu dotkne ve zcela zanedbatelné míře. Z navrhované stavební úpravy jakkoli nevyplývá, že by nebyla odůvodněna oprávněnými zájmy stavebníka (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12 2000, sp. zn. 22 Cdo 1629/99) a že by jejím účelem bylo umožnění nahlížení do soukromí stěžovatele.

[22] Ve vztahu k argumentaci stěžovatele ohledně toho, že dojde k rozšíření půdorysu chaty o plánované zateplení, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že je nepřípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel touto argumentací uplatňuje zcela jiné důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem.

[23] Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[24] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, *„kasační stížnost může účinně směřovat jen proti těm důvodům soudního rozhodnutí, na němž je toto rozhodnutí postaveno.“* K obdobným závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ve kterém uvedl, že *„ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení před Nejvyšším správním soudem (myšleno v řízení o kasační stížnosti) připuštěno uplatnění skutkových a právních novot (zde srov. též ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.) vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. (obdobně jako § 109 odst. 4 s. ř. s., vylučující možnost dodatečného uplatňování argumentů skutkových) tedy nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně. Po účastnících předcházejícího žalobního řízení (z logiky věci je zřejmé, že musí jít pouze o účastníky aktivně legitimované) lze jistě spravedlivě požadovat, aby na principu vigilantibus jura postupovali v řízení shora popsaným způsobem s tím, že v případě, kdy tak neučiní, ponesou (z hlediska možnosti uplatnění procesní argumentace v dalším stupni) případné nepříznivé důsledky.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 – 39, bylo konstatováno, že *„podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Tato výhrada dopadá i na případy, kdy žalobce sice onu námitku před soudem uplatnil, učinil tak však až po uplynutí lhůty k podání žaloby.“*

[25] Řízení o kasační stížnosti jako mimořádném opravném prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudu podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. slouží

k přezkumu zákonnosti a správnosti rozhodnutí krajských soudů; nevytváří proto novou instanci k přednesu další skutkové a právní argumentace pro žalobce. Nejvyšší správní soud se tedy za dané procesní situace nemůže věcně vyjádřit k argumentaci, že dojde k rozšíření půdorysu chaty o plánované zateplení. Tuto argumentaci stěžovatel uvedl až v kasační stížnosti, což je v rozporu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s., které ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu zakotvuje koncentraci řízení před krajskými soudy, tj. stěžovatel měl veškerou svou argumentaci dokládající podle jeho názoru nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí uvést již v řízení před krajským soudem ve lhůtě podle ustanovení 72 s. ř. s.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť toto právo by ji podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. vzniklo pouze v případě náhrady nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což se v daném případě nestalo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu